

3. Kokkusobivus siseturuga (põhjendus, ELTL artikli 107 lõige 3)

- Kolmandas väites leiab hageja, et baaskoormuse tarbijate täielik vabastamine toob Saksamaal kaasa majanduselu tõsise häire. Eelkõige peavad energiamahukad tööstusharud jääma konkurentsivõimeliseks ning takistada tuleb nende liikumist välismaale.

4. Tagasinõudmise kohustuse õigusvastatus

- Neljandas väites leiab hageja, et miinimumtasu tagasinõudmine avaldatud võrgutasudest 20 % ulatuses vastavalt StromNEV § 19 lõikele 2 3. augustil 2011 kehtinud redaktsioonis on meelevaldne ning läheb vastuollu diskrimineerimise keelu põhimõttega.
- Lisaks märgib hageja, et pelgalt võrgutasude kindlaksmääramine nn füüsilise tee meetodil tagab põhjusliku seose põhimõttest ning kohaste ja diskrimineerimisvabade võrgutasude põhimõttest kinnipidamise.
- Tagastamise kohustus läheb diskrimineerimise keeluga vastuollu ka seetõttu, et komisjon ei ole viidanud StromNEV § 32 lõike 3 üleminekusätetele.
- Lõpuks kinnitab hageja, et baaskoormuse tarbijad ja nn ebatüüpilised võrgukasutajad StromNEV § 19 lõike 2 esimese lause tähenduses on märkimisväärselt erinevad. Asjaolu, et mõlemad võrgukasutajate rühmad peavad vaatamata erinevustele tasuma miinimumtasu suurusega 20 %, ei ole objektiivselt põhjendatud.

(¹) Nõukogu 13. juuli 2015. aasta määrus (EL) 2015/1589, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 108 kohaldamiseks (ELT L 248, 24.9.2015, lk 9).

21. detsembril 2018 esitatud hagi – Briois versus parlament

(Kohtuasi T-750/18)

(2019/C 82/70)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Steeve Briois (Hénin-Beaumont, Prantsusmaa) (esindaja: *avocat* F. Wagner)

Kostja: Euroopa Parlament

Nõuded

Hageja palub Üldkohtul:

- tühistada Euroopa Parlamendi 24. oktoobri 2018. aasta otsus Steeve Briois puutumatus eärvõtmise taotluse kohta (2018/2075 IMM), millega kiideti heaks õiguskomisjoni raport A8-0349/2018;
- mõista kõik menetlusega seotud kulud välja Euroopa Parlamendilt.

Väited ja peamised argumendid

Hagi põhjenduseks esitab hageja kolm väidet.

1. Esimene väide, et rikutud on Euroopa Liidu privileegide ja immunitetide protokoll nr 7 (edaspidi „protokoll“) artiklit 8, kuna S. Briois kirjutis, mille alusel alustati tema päritoluliikmesriigis kriminaalmenetlust, kujutab endast selle sätte tähenduses parlamendiliikme kohustuste täitmisel avaldatud arvamust.

2. Teine väide, et rikutud on protokolli artiklit 9, kuna võttes vastu otsuse S. Briois puutumatus eiravõtmise kohta, eiras parlament nii selle sätte sõnastust kui ka mõtet, mis muudab selle otsuse tühiseks.
3. Kolmas väide, et rikutud on võrdse kohtlemise põhimõtet ja hea halduse põhimõtet.

Esiteks leiab hageja, et parlament on tema suhtes rikkunud võrdse kohtlemise põhimõtet, kuna ta kohtles teda võrreldes teiste sarnastes olukordades olevate parlamendiliikmetega erinevalt, ning järelikult rikkus parlament ka hea halduse põhimõtet, mis tähendab, et pädeval institutsioonil on kohustus analüüsida hoolikalt ja erapooletult kõiki konkreetse juhtumiga seotud asjaolusid.

Teiseks on hageja seisukohal, et kaudsete tõendite kogumi alusel on võimalik järeldada, et tegemist on tema suhtes esineva *fumus persecutionis* selge ilminguga.

**21. detsembril 2018 esitatud hagi – ABLV Bank versus Ühtne Kriisilahendusnõukogu
(Kohtuasi T-758/18)**

(2019/C 82/71)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Hageja: ABLV Bank AS (Riia, Läti) (esindajad: advokaadid O. Behrends, M. Kirchner ja L. Feddern)

Kostja: Ühtne Kriisilahendusnõukogu (SRB)

Nõuded

Hageja palub Üldkohtul:

- tühistada SRB 17. oktoobri 2018. aasta otsus ABLV Banki kohta, mis puudutab SRB keeldumist arvutada ümber ja maksta tagasi selle panga *ex ante* osamaksed ühtsesse kriisilahendusfondi;
- mõista kohtukulud välja kostjalt.

Väited ja peamised argumendid

Hagi põhjenduseks esitab hageja kümme väidet.

1. Esimene väide, et SRB ei pidanud piisavalt oluliseks ühtse kriisilahendusfondi osamaksete *pro rata temporis* laadi.
2. Teine väide, et SRB ei ole arvesse võtnud oma enda sõnaselget tunnustust, et fondi osamaksed on *pro rata temporis* alusel tagasimakstavad.
3. Kolmas väide, et SRB ei ole arvesse võtnud komisjoni delegeeritud määruse (EL) 2015/63⁽¹⁾ artikli 12 lõikes 1 väljendatud sõnaselget tunnustust, et osamaksed kuuluvad tasumisele üksnes osaliselt, kui tingimused on täidetud vaid asjaomase aasta ühe osa vältel.
4. Neljas väide, et SRB on vääralt tuginenud määruse 806/2014⁽²⁾ artikli 70 lõikele 4.
5. Viies väide, et SRB tugines delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõike 2 väärre tõlgendusele.
6. Kuues väide, et SRB on rikkunud õiguskindluse ja õiguspärase ootuse põhimõtteid.
7. Seitsmes väide, et SRB on rikkunud proportsionaalsuse põhimõtet.